

Onsterfelijk

Het verontrustende van de grens is dat je er nooit zeker van bent of ze je tegenhoudt dan wel doorlaat. Ruimtelijk valt haar mate van geslotenheid en openheid wel enigszins in te schatten. Naar believen zoek ik de beschutting van haar omheining of laat me verrassen door wat aan de andere kant ligt. De deur van mijn huis houdt de wereld grotendeels buiten en straks ga ik over haar drempel de stad in. Zulk een ruimtegrens staat mij min of meer ter beschikking. Bij voldoende macht kan ik ze verleggen, ze met hand en tand verdedigen of mijn territorium uitbreiden.

Met de tijdgrens heb ik het moeilijker. Ze is bedrieglijk. De grens tussen mijn ene en mijn andere levensjaar ligt weliswaar exact op 13 maart, maar vroeger leek de gang van de ene naar de andere verjaardag eindeloos. Tegenwoordig staat het nieuwe jaar voor de deur als een dief in de nacht. De tijdgrens onttrekt zich aan mijn beheer. Weliswaar kan ik mijn tijd indelen en benutten, maar hij ontglipt me voortdurend. Hij is als een stromende rivier. Ik kan een eindje meezwemmen, maar hij ijlt me vooruit. Soms loop ik een wedstrijd tegen de klok, maar ik houd de tijd nooit bij. Als ik uitgeput stilsta bij het uur U, stroomt de tijd onverstoord verder. Niet ik heb de tijd, maar de tijd heeft mij en wel onverbiddelijk. Hij slurpt me op. Mijn verleden wordt groter, mijn toekomst kleiner. Tijd kent geen ontsnappingsclausule. Wie het over de tijd heeft, heeft het over de dood.

Niemand is onsterfelijk. Onder die titel schreef Simone de Beauvoir een roman. Daarin krijgt Tosca een levenselixir en blijft eindeloos leven. Dat leven wordt een kwelling. De opwinding is verdwenen. Geen traan meer in de ogen, geen vlam meer in het hart. Tosca's tijd is zonder grens en daarom altijd hetzelfde; geen verwachting, puur verveling. Een eindeloze reeks. Dat verhaal overtuigt me. Toch blijft de hang naar een grenzeloze tijdreeks, het verlangen naar onsterfelijkheid me op de hielen zitten. Misschien heeft het idee van 'altijd verder' me het zicht ontnomen op de aantrekkelijkheid van het eeuwige dat staat voor het ongrijpbare moment waarop ik er ben, gewoon, als de bloemen op het veld. Het wordt tijd me te laten verleiden door het geruststellende van de grens, vandaag en als ik weer jarig ben. <

Foto René Rosmolen